

Font: Arxiu Històric de la Ciutat de Barcelona (AHCB)-Departament de fonts orals.

**Entrevista amb Enriqueta Gallinat i Roman, per Mercedes Vilanova.
Col·lecció Dones del 36. Barcelona, 11-VI-1997.**

Enriqueta Gallinat: divuit dies incomunicada a les Corts.

(...)

Resposta. “Oh, escolti, jo estic divuit dies incomunicada, oi?”

Pregunta: Però menjà bé?

R. Eh? No res!, escolti, pa, oa i aigua, no, no, una porqueria, oi? I dic que es porten bé les comunistes perquè, escolti, damunt d'on tenien els d'aixòs, que es veu que eran els calabossos aquests, dons es veu que hi havia uns lavabos o vàters o no sé què i, escolti, aquestes comunistes, oi?, ens coneixíem, no van parar fins que van trencar els vàters i la porqueria entrava per calabós on jo estava i, aleshores, van veure obligats a treure-se, a treure'm.

(...)

P. Aleshores, a la presó, després de divuit dies, passa amb els polítics?

R. Passa amb els polítics, no, polítics, allà estaven tots barrejats, eh?

P. Tots barrejats?

R. Sí, allà tant els comuns com els olítics estan.

P. I aquest any a la presó com el va passar vostè?

R. Oh, miri, no hi havia cel·les, havien, clar, allò era uns, eh, devia d'haver estar un col·legi o no sé què, el cas és que hi havia sales grans, grans, escolti, com d'aquí en allà, oi? I en allà, pues, miri, amb una màrfega a terra, oi?, també amb xinxes, oi?,

amb porqueria, el meu pare, l'únic que el meu pare em podia portar menjar, em portava, em podia portar”.